

РЕШЕНИЕ

№ 4772

гр. София, 12.07.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 66 състав, в публично заседание на 19.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12004** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във вр.с чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител(ЗДСл).

Образувано е по искова молба на Г. Д. Д. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.2, ап.9, с която е предявен иск срещу Министерство на външните работи с адрес [населено място], [улица], с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за заплащане на обезщетение за времето от издаване на заповедта за уволнението му до датата, на която е започнал работа по трудово правоотношение, а именно: 2367,84 лв. за периода 12.01.2016г. – 31.01.2016г., 3315 лв. за периода 01.02.2016г. – 28.02.2016г. и 144,13 лв. за периода 01.03.2016г. – 01.03.2016г., както и за периода 02.03.2016г. до 31.07.2016г. за заплащане на обезщетение, представляващо разликата между полученото трудово възнаграждение и размера на заплатата за длъжността „постоянен секретар“ в размер общо на 13 611,52 лв.

По предявената искова молба, с главния иск по чл.104, ал.1 от ЗДСл е съединен иск за лихва в размер на 100 лв., уточнен в съдебно заседание на 27.02.2018г. и допуснат с определение на съда като законната лихва, считано от датата на предявяване на исковата молба.

С определение в съдебно заседание на 24.04.2018 г. е допуснато намаляване на размера на иска от 13 611,53 лв. на 11 289,72 лв.

Ищецът посочва, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното му правоотношение и на основание чл. 104 от ЗДСл ответникът му дължи обезщетение за

период от 6 месеца, през който не е заемал държавна служба, изчислено въз основа на основното възнаграждение за длъжността, която е заемал, към момента на уволнението.

В съдебно заседание ищецът се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа исковата молба. Претендира разности по списък.

Ответната страна – Министерство на външните работи, чрез процесуален представител юрк. П., в писмен отговор оспорва предявения иск по основание и размер. В хода на устните състезания по делото ответникът се представлява от юрк. Д. и юрк. В., които изразяват становище, че претендираният размер на предявения иск следва да бъде намален, с оглед на това, че в обезщетението не следва да се включват допълнителни възнаграждения. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Прави се възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност на основание чл. 236, ал. 2 от ГПК, приема за установено следното от фактическа страна.

Г. Д. Д. е възстановен на длъжност „постоянен секретар“ в Министерство на външните работи със Заповед № Т-190 от 11.01.2016г. на основание чл. 122, ал.1 от Закона за държавния служител, във връзка с Решение № 7101 от 15.06.2015г., постановено по адм. дело № 13841 от 2014г. по описа на ВАС - П. отделение, оставено в сила с Решение №13960 от 21.12.2015г., постановено по адм. дело № 10560 от 2015г. по описа на ВАС- Петчленен състав- П- ра колегия, считано от 11.01.2016г.

Със заповед № Т-191/21.01.2016 г., издадена от Министъра на външните работи, е прекратено служебното правоотношение с ищеца Г. Д. Д. – на длъжност „постоянен секретар“ в Министерство на външните работи, на основание чл. 33, ал.1, т.4 от Закона за дипломатическата служба във връзка с чл. 27, ал.1, т.6 от Закона за дипломатическата служба и чл. 7, ал.1, т.6 от Закона за държавния служител.

По подадена жалба от Г. Д. Д., с решение № 10906/14.09.2017 г., по адм. д. № 5454/2017 г., постановено от петчленен състав на ВАС, е отменена заповед № Т-191/21.01.2016 г., Министъра на външните работи.

От представените и приети като доказателства по делото документи /трудова книжка № 488, служебна книжка № 765 от 15.09.2005г., писмо изх. № 4303-21-1081#1 от 19.10.2017г., справка- данни за осигуряване по ЕГН на ищеца/ се установява, че през периода 12.01.2013 г. – 02.03.2016 г. ищецът не е заемал длъжност по трудово правоотношение и не е получавал помощи за безработица.

По делото е представен и Трудов договор № 0110 от 01.03.2016г., от който е видно, че през периода от 02.03.2016г. до 12.07.2017г. Д. е бил в трудово правоотношение с работодателя ПП „ АБВ Алтернатива за българско възраждане“ с основно трудово възнаграждение в размер на 1665 лева. От удостоверение изх. № 020 от 28.02.2018г. се установява, че в процесния период същият е получавал допълнително трудово възнаграждение с постоянен характер, в размер на 0,6 % на година /във връзка с т.7.1 от Трудов договор № 0110 от 01.03.2016г./, като не е бил оценяван по реда на т.7.2 от същия договор, в резултат на което не е получавал допълнително трудово възнаграждение.

Представени са и заверено копие на заповед № ЧР-95—00-26 от 02.03.2015г. на

министъра на външните работи, както и изменящи я заповеди, с които се определя основното месечно възнаграждение за длъжността „постоянен секретар в Министерство на външните работи, а именно Заповед № ЧР-95-00-26 от 02.03.2015г.; Заповед № ЧР-95-00-50 от 01.03.2017г. и Заповед № ЧР-95-00-245 от 13.09.2017г. и утвърдените с нея Вътрешни правила за работната заплата в МВнР.

Ответникът представя като доказателство за размера на основното възнаграждение за длъжността, заемана от оспорващия, и ведомост за заплата за периода 01.01.2016г.-31.07.2016г. и за периода 01.10.-30.10.2017г.

По делото е прието заключение от извършена съдебно-счетоводна експертиза, при което вещото лице, е установило, след направена справка в Министерството на външните работи и съгласно Заповед № ЧР95-00-26 от 02.03.2015г., че за длъжността, заемана от ищеца, преди уволнението- „постоянен секретар“, основното месечно възнаграждение е определено в размер на 3315,00 лв. с включени компоненти за „длъжност“, „ранг“ и „език“. В проведеното съдебно заседание на 24.04.2018г. уточнява, че периода от шест месеца, за които следва лицето да получи обезщетение е определен правилно, но тъй като при сумиране на работните дни при изчисленията се получава в повече с един работен ден, който е с дневно възнаграждение от 110, 50 лв., същата сума следва да се извади от общата сума, която следва да получи Д. като обезщетение. В този смисъл размерът на дължимото обезщетение по чл.104,ал.1 от ЗДСл за периода от 12.01.2016г. до 31.01.2016г., за периода от 01.02.2016г. до 29.02.2016г., за периода 01.03.2016г. до 01.03.2016г. е определен общо на 5 786,18 лева. Размера на дължимото обезщетение по чл.104,ал.1 за периода от 02.03.2016г. до 31.07.2016г., представляващо разликата между полученото трудово възнаграждение по трудовото правоотношение и заплатата на постоянен секретар в МВнР, е определен на 5 503,54, а като общ размер на дължимата сума вещото лице посочва сумата от 11 289,72 лева. В заключението си експертът е изчислил и какво би било възнаграждението на ищеца за периода 12.01.2016г. до 11.07.2016г. за длъжността „постоянен секретар“, а именно 19 890 лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК е предявен срещу юридическото лице представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите - Министерство на външните работи.

Съгласно чл. 104, ал.1 от ЗДСл, предпоставките за основателност на иска за обезщетение, вследствие на незаконосъобразно уволнение са: 1) да е отменена като незаконосъобразна заповедта за прекратяването на служебното правоотношение на служителя и 2) вследствие на уволнението служителят да е бил без работа или да е заемал по-ниско платена друга работа.

В случая, заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена като незаконосъобразна с Решение №10906/14.09.2017г. по адм.дело №5454/2017г. по описа на ВАС. Не е спорно по делото, че за периода от 12.01.2016г. до 02.03.2016г. ищецът е останал без работа, както и че за периода от 02.03.2016г. до 11.07.2016г. включително същият е заемал друга длъжност, за която му е била определена основна заплата в размер на 1665лв.

Спорният въпрос е каква следва да е основната заплата към момента на признаването на уволнението за Д. за незаконно и на тази основа, какъв е размерът на дължимото

обезщетение по чл.104, ал.1, изр. първо от ЗДСл, респективно налице ли е по-нисък размер на заплатата за заеманата друга служба, който да обуславя право на обезщетение за разликата, съгласно чл.104, ал.1, изр. второ от ЗДСл.

Съгласно чл. 67, ал.4 във връзка с ал.3 от ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител в рамките на минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, определени с наредба на Министерския съвет, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. В приложение №2 към чл.4, ал.2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, в редакцията от 29 юни 2012г., съгласно Класификатора на дипломатическите длъжности - приложение към чл. 42 от Закона за дипломатическата служба, са посочени минималните и максимални размери на основните месечни заплати по нива и степени, видно от които за заеманата от ищеца длъжност „постоянен секретар“, попадаща в ниво А1 по Класификатора на дипломатическите длъжности са предвидени минимален размер 1100 лева и максимален размер 3500 лева. При тези граници основната заплата на Д. следва да бъде определена при спазване на критериите по чл.67, ал.4 от ЗДСл, а именно като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит на служителя. Израз на професионалната квалификация на държавния служител, съгласно чл.73 от ЗДСл, е ранга. Във връзка с приложените по делото документи, съдържащи данни относно професионалния опит на служителя, както и предвид приложената и следователно призната от органа по назначаването степен за определяне размера на основната месечна заплата, може да се обоснове извод, че към датата на признаване на уволнението за незаконно Д. е бил с професионален опит, отговарящ на критериите, посочени в чл. 8, ал.2 от Закона за дипломатическата служба, същият притежава ранг „посланик“, също така владее руски, френски и английски език. Следователно, нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит на Г. Д., преценени въз основа на посочените обективни критерии и данни, дават основание да се определи основна заплата в размер, близък до максималния.

По възложената съдебно-счетоводна експертиза вещото лице е изчислило размер на основната заплата за длъжността „постоянен секретар“ в Министерство на външните работи към датата на възстановяване на работа на Г. Д., а именно 3000 лева. Посочено е, че трудовото му възнаграждение, с включени компоненти за „длъжност“, „ранг“ и „език“, е в размер вече на 3315 лева, от които за ранг- 255 лева, и за владения от него езици (руски, френски и английски) - 60 лева. Така посоченият размер на основната заплата настоящият съдебен състав намира за обективно и точно определен. В тази връзка съдът намира, че при определяне на основната заплата на ищеца, по смисъла на чл.104 ал.1 от ЗДСл, в заключението на експертизата, е съобразена разпоредбата на § 86 ал.1 и 2 от ПЗР към ЗИД на ЗДСл, съгласно която в индивидуалната основна месечна заплата на служителя се включват основната месечна заплата или основното месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, които се изплащат постоянно, заедно с полагащата се основна месечна заплата или основно месечно възнаграждение и са в зависимост единствено от отработеното време. Т.е. включените компоненти за „длъжност“, „ранг“ и „език“ са част от основната месечна заплата на държавния служител.

Въз основа на това вещото лице е определило и общия размер на дължимото по чл.104, ал.1, изр. първо от ЗДСл обезщетение за времето, през което ищеца е останал

без работа, което възлиза на 5 786,18 лева. Вещото лице изрично посочва, че общото обезщетение, което Министерство на външните работи следва да изплати е общо в размер на 11 289.72 лева (какъвто размер е и окончателно заявената от ищеца претенция, съгласно направеното в съдебно заседание изменение на размера на обезщетението), следователно разликата между полученото трудово възнаграждение по трудово правоотношение и заплатата на постоянен секретар в МВнР възлиза на 5 503,54 лв., както е посочено и в уточнения при изслушването и приемането на експертното заключение отговор на четвърти въпрос от изготвената и приета експертиза.

Предвид изложеното, искът за присъждане на сумата от общо 11 289.72 лева неизплатено обезщетение за времето, през което ищеца е останал без работа, и обезщетение за разликата в заплатите за времето, през което ищеца е заемал друга по-ниска платена длъжност, е основателен като доказан по основание и размер.

По претенцията за лихва съдът намира следното:

В първото по делото заседание е допуснато уточнение на исковата претенция по отношение на лихвата, като съобразно изявлението на преедседателя на ищеца, се претендира законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба – 31.10.2017г. Основателността на главния иск обоснова и основателност на претенцията за заплащане на законна лихва върху главницата, като обезщетението се дължи със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното му изплащане.

При този изход на спора, следва да бъде уважено направеното от ищеца искане за присъждане на разноси в размер общо на 1125 лева, от които 10лв., платена държавна такса, и 1 115лв.- договорено и платено адвокатско възнаграждение. Съдът намира възражението на ответника за прекомерност на разноските за неоснователно, а размерът на адвокатското възнаграждение - за съответстващ на фактичката и правна сложност на делото.

Воден от горното и на основание чл.203 и сл. от АПК във връзка с чл.104, ал.1 от ЗДСл, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Г. Д. Д., по предявен иск с правно основание чл.104 ал.1 от ЗДСл, обезщетение в размер общо на 11 289.72 лева, от които: 5 786,18 лева обезщетение за времето, през което ищеца е останал без работа, а именно за периода от 12.01.2016г. до 31.01.2016г., от 01.02.2016г. до 29.02.2016г. и от 01.03.2016г. до 01.03.2016г.; и 5 503,54 лв. обезщетение, представляващо разликата между полученото трудово възнаграждение за заеманата от ищеца друга по-ниска платена длъжност и основната заплата за длъжността „постоянен секретар“ в МВнР за периода 02.03.2016г. -11.07.2016г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 31.10.2017г. до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА Министерството външните работи да заплати на Г. Д. Д. разноси по делото в размер на 1125 лв. (хиляда сто двадесет и пет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: